

Par Sidrabkalniņa naudas Vārdu

Tas bijis sen, vēl sirotāju laikos. Gar Sidrabkalniņu jau tolaik vedis ceļš, pa kuru karotāju pulki nākuši un gājuši. Gan no igauņu zemēm uz Vidzemi, gan arī pretējā virzienā. Vienureiz liels pulks ar bagātu laupījumu devies mājup uz Igauniju. Tam dienas pakaļ Vidzemes ķēniņa karaspēks, kas bijis vēl lielāks. Tad sirotāji apkāvuši visus lopus un sagūstītos cilvēkus, aprakuši kalniņa lādi ar sudrabu un paši laidušies mukt. No tās reizes kalniņam nelaba slava. Vēl muižu laikos tur balti ķēni spokojušies, raudādami sieviešu balsis, citreiz sudraba gabali spīdējuši kā ogles. Kas gājis tur apslēpto mantu meklēt, tam visādas kaites piemetušās un drīz vien bijis jānomirst. Vecie ļaudis stāstījuši, ka sidrablāde esot noburta, tāpēc jāzina pareizie vārdi, jo citādi racējam tā nedodoties rokā. Kalniņu savā laikā apsēduši arī laupītāji, kuri bez žēlastības aplaupījuši un situši ceļa braucējus. Tiesa, klīdušās arī nevalodas, ka tie nemaz neesot bijuši laupītāji, bet gan lādes sargi, kuri aprakti kopā ar sudrabu un aiz gara laika sākuši atkal plosīties.

Kas uzminēs meitas vārdu?

Vēl sen pirms zviedru laikiem kāda karaspēka vadonis, atkāpdamies no Vidzemes, Sidrabkalniņa līcis aprakt kara lādi ar naudu. Naktī, glābiņu meklēdami, sirotāji izklīduši lielajos mežos uz visām pusēm. Apraktā nauda guļot Sidrabkalniņa vēl šobaltdien un balti ģērbtas meitas izskatā raudādama lūdzoties, lai ceļinieki to ņemot pie sevis. Kas uzminēsot šīs meitas vārdu, tam nauda piederēsot.

Pier. 1963. g. 3. jūl.
Teic. Z. Dzenis, valcēnietis, kurš teiku dzirdējis no tēva.

Pier. 1956. g. okt.
Teic. V. Škudītis,
kādreizējais valcēnietis.